

Decizie nr. 10/2021 din 12-ian-2021, Tribunalul Cluj, pretentii ca urmare a divortului (Minori si familie)

Decizie

din 12 ianuarie 2021

10/2021

Text speță

Persoană fizică vs Persoană fizică

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența regulamentului U.E. nr. 679/2016 Cod ECLI ECLI:RO:TBCLJ:2021:007. _____

Dosar nr. _____

R O M Â N I A

TRIBUNALUL CLUJ

SECȚIA CIVILĂ

DECIZIA CIVILĂ Nr. 10/A/2021

Ședința publică din 12 ianuarie 2021

Completul constituit din:

PREȘEDINTE O ___ R ___ G _____

Judecător R ___ E ___ G ___

Grefier A ___ P ___

Pe rol se află judecarea apelului declarat de apelantul A ___ A ___ împotriva sentinței civile nr. 3330/2020 pronunțată la data de 22.07.2020 de Judecătoria Cluj-N ____, privind și pe intimata B ___ B ___ B ____, având ca obiect pretenții ca urmare a divorțului.

Procedura legal îndeplinită.

Se constată faptul că dezbaterile în prezenta cauză au avut loc în ședința publică din data de 18.12.2020 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată și făcând parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea consecutiv pentru data de 29.12.2020 și azi, 12.01.2021.

TRIBUNALUL

Deliberând, constată că prin Sentința civilă nr. 3330/2020 pronunțată de Judecătoria Cluj-N ____, în dosar nr. _____, a fost admisă în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul A ___ A ____, în contradictoriu cu pârâta B ___ B ___ B ____. S-a constatat că reclamantul și pârâta au dobândit în timpul căsătoriei, în devălmășie, suma de 562.000 lei, consemnată la dispoziția B ___ C ___ M ___ R ___ conform procesului verbal din dosar execuțional nr. 605/2018, obținută din vânzarea următoarelor imobile dobândite de părți în timpul căsătoriei: - imobil situat în intravilanul municipiului Cluj-N ____, _____, județul Cluj, înscris în CF nr. _____ Cluj-N ____, cu nr.ser.A1, A1.1, cu nr. cadastral _____, _____ teren în suprafață de 475 mp și construcție C1-suprafață construită la sol de 99 m.p., suprafață construită desfășurată de 216 m.p., casă unifamilială cu regim de înălțime S+P+M, având suprafața construită la sol de 99,40 m.p. și suprafața construită desfășurată de 215,55 m.p.; -imobil constând în teren arabil situat în intravilanul municipiului Cluj-N ____, _____, județul Cluj, înscris în CF nr. _____ Cluj-N ____, cu nr. ser.A1, cu nr. cad. _____, teren în suprafață de 25 mp. S-a constatat că reclamantul și pârâta au avut o cotă de contribuție egală la dobândirea bunurilor comune, de 50%

reclamantul și 50 % pârâta. S-a sistat starea de devălmășie existentă între reclamant și pârâta cu privire la suma de 562.000 lei. S-a atribuit reclamantului suma de 281.000 lei, iar pârâtei suma de 281.000 lei. A fost obligată pârâta să plătească reclamantului suma de 14.069, 825 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut următoarele:

Părțile s-au căsătorit la data de 23.07.2011, iar căsătoria a fost desfăcută prin divorț la data de 06.10.2017. Din căsătorie, au rezultat doi copii minori, respectiv M _____ Maya, născută la data de 30.08.2012, și M _____ Adeline, născută la data de 16.08.2015.

În timpul căsătoriei, părțile au dobândit imobil situat în intravilanul municipiului Cluj-N _____, _____, județul Cluj, înscris în CF nr. _____ Cluj-N _____, cu nr.ser.A1, A1.1, cu nr. cadastral _____, _____ teren în suprafață de 475 mp, imobil teren arabil situat în intravilanul municipiului Cluj-N _____, _____, județul Cluj, înscris în CF nr. _____ Cluj-N _____, cu nr. ser.A1, cu nr. cad. _____, teren în suprafață de 25 mp și au edificat pe acest teren construcția C1-suprafață construită la sol de 99 m.p., suprafață construită desfășurată de 216 m.p., casă unifamilială cu regim de înălțime S+P+M, având suprafața construită la sol de 99,40 m.p. și suprafața construită desfășurată de 215,55 m.p..

Urmare a divorțului, aceștia au înstrăinat bunurile imobile anterior individualizate pentru suma de 1000000 lei către familia J _____ M _____ G _____ și J _____ D _____, iar din această sumă au achitat contractele de credit ipotecar și contractele de credit pentru nevoi personale accesate în timpul căsătoriei în vederea achiziționării terenului și edificării construcției, precum și taxele aferente înstrăinării bunurilor precizate, rămânând o diferență de 562.000 lei, fiind consemnată la dispoziția B _____ C _____ M _____ R _____ ca urmare a procedurii ofertei reale de plată urmate de consemnațiune.

Anterior căsătoriei, reclamantul a achiziționat apartamentul nr. 9 situat în Florești, _____, _____, în suprafață utilă de 73, 27 mp, înscris în CF nr. _____ Florești, cu A+1, nr. cadastral 8883-C1-U9, iar la data de 18.08.2017 l-a înstrăinat mamei sale - B _____ V _____, pentru prețul de 47.000 euro.

Pentru terenul în suprafață de 500 mp, s-a achitat un avans de 25.000 lei, pentru restul de preț s-a contractat un credit imobiliar nr. 102HMST _____ de la Alpha Bank SA, în data de 06.06.2016, pentru suma de 108.500 de lei.

Pentru edificarea casei unifamiliale pe imobilul teren, la data de 06.06.2016, reclamantul și pârâta au încheiat cu Alpha Bank SA contract de credit cu nr. 102HPST _____, pentru suma de 180.000 de lei, iar prin Actul adițional din data de 20.04.2017 la Contractul de credit nr. 102HPST _____/06.06.2016 s-a modificat valoarea creditului pentru suma totală de 235.000 de lei.

La data de 08.04.2017, reclamantul a încheiat cu ING BANK N.V Amsterdam contractatul de credit pentru nevoi personale nr. _____/08.04.2017, în valoare de 50.000 de lei (f. 35 vol. 1), iar la 28.04.2017 reclamantul a încheiat cu ALPHA BANK SA contractul de credit de nevoi personale nr. 102ARPD _____/28.04.2017, în valoare totală de 57.064 de lei (f. 43 vol.1). La data de 28.04.2017, reclamantul a încheiat cu ALPHA BANK SA contractul nr. 363577VG_ROM pentru emitere cardului de credit în valoare de 22.500 de lei (f. 45-46 vol. 1).

Relativ la susținerea reclamantului în sensul că a achitat ratele aferente contractului de credit imobiliar accesat pentru achiziționarea terenului din surse proprii, respectiv cu parte din banii obținuți din vânzarea apartamentului bun propriu situat în Florești, instanța a reținut că nu a făcut dovada că o parte din sumele de bani obținute din vânzarea bunului propriu au intrat în patrimoniul comun al familiei, astfel că ratele aferente creditului accesat pentru teren, chiar dacă plățile au fost efectuate efectiv de reclamant, s-au efectuat din bugetul familiei.

În ceea ce privește susținerea reclamantului în sensul că ar avea o contribuție exclusivă la edificarea și

întreținerea construcției, întrucât ratele contractului de credit pentru edificarea construcției au fost achitate de acesta din veniturile realizate din salarii, instanța a reținut că salariul nu este un bun propriu al acestuia, ci constituie un bun comun, raportat la art. 341 Cod civil.

Privitor la veniturile reclamantului, s-a reținut că acesta a obținut următoarele venituri: suma de 135.381 lei venit brut aferent anului 2011, respectiv 3600 lei venit brut aferent anului 2011 (f. 83-84 vol.1); suma de 146.200 lei venit brut aferent anului 2012 (f. 85 vol. 1); suma de 160.817 lei venit brut aferent anului 2013 (f. 86 vol.1); -suma de 148.808 lei venit brut aferent anului 2014 (f. 87 vol.1); - suma de _____ lei venit brut, respectiv _____ venit brut aferent anului 2015 (f. 88 vol.1). De asemenea, în perioada iulie 2015-noiembrie 2017 reclamantul a fost angajat la PROVIDENT, realizând un venit mediu brut lunar în valoare de _____ lei (f. 90-91 vol.1).

Potrivit adeverinței nr. _____/03.10.2017, pe parcursul căsătoriei pârâta a fost angajată societății Z____ BUCUREȘTI, realizând următoarele venituri: în anul 2011 a realizat un salariu de baza lunar de 1538 lei; în anul 2012 un salariu de baza lunar de 2070 lei, din 04.11.2012 până în data de 30.07.2014 având suspendat contractul de muncă; după data de 30.07.2014 a realizat un salariu de baza lunar de 2070 lei; în anul 2015 a realizat un salariu de baza lunar de 2200 lei, din data de 02.11.2015 având suspendat contractul de muncă; în luna iulie 2017 a avut un salariu de bază de 2200 lei.

Prin urmare, din analiza adeverinței nr. _____/03.10.2017 rezultă că pârâta a avut un loc de muncă pe întreaga durată a căsătoriei, aceasta având suspendat contractul de muncă dosar în perioada în care s-a aflat în concediul de maternitate cu cele două minore, însă veniturile acesteia din salarii sunt mult mici decât cele obținute de reclamant în aceeași perioadă.

Din răspunsul reclamantului la interogatoriu, s-a reținut că părinții pârâtei i-au ajutat pe cei doi foști soți cu muncă fizică la amenajarea apartamentului din Florești (f. 18 vol.2), aspect confirmat de martora P_____, iar amenajarea apartamentului din Florești a fost realizată din surse comune de către pârâta, acesta fiind ajutat și de părinții ei, întrucât reclamantul călătorea foarte mult, funcția pe care o avea reclamantul presupunând faptul de a fi plecat mult timp din localitate. Aceeași martoră a mai declarat că cei doi au locuit împreună 3-4 ani înainte de încheierea căsătoriei în apartamentul din Florești, în privința căruia erau rate de achitat, iar cei doi au achitat din banii de la nuntă parte din creditul obținut pentru achiziționarea apartamentului.

Apoi, la interogatoriu, reclamantul a recunoscut faptul că 2-3 zile pe săptămână era plecat în deplasare, aspect confirmat de martorul C____ C____ C_____, că pârâta se ocupa singură de gospodărie și de ce doi copii, că pârâta a petrecut zile întregi pe șantierul casei bun comun pentru a supraveghea muncitorii, a urmări lucrările, nevoile muncitorilor din șantier, nevoile de materiale de construcții, amenajarea și mobilierul case, precum și faptul că pârâta s-a ocupat de majoritatea chestiunilor administrative privind edificarea imobilului, autorizații, racorduri pentru utilități, amenajarea și dotarea imobilului cu mobilier.

S-a mai reținut din declarația martorei D____ D_____ că pârâta de ocupa 90% din timp de creșterea și îngrijirea copiilor, iar reclamantul nu se implica în activitățile gospodărești aproape deloc, nu se îngrijea de cumpărături, de educarea copiilor, nu îi ducea în parc, vinerea când ajungea el acasă fiind totul rezolvat. Și martora R____ A_____ a confirmat faptul că pârâta ducea cel mai mult fetele la grădiniță, iar reclamantul participa și el la evenimentele de la grădiniță, pârâta ocupându-se de casă, iar reclamantul fiind mai mult plecat.

De asemenea, s-a reținut că cei doi foști soți au achitat cheltuielile aferente vânzării bunului comun în proporție de 50% fiecare, iar avansul obținut de la cumpărător în valoare de 50.000 lei a fost împărțit în mod egal între cei doi, cu acordul acestora, iar din întrebarea nr. 4 la interogatoriul adresat de reclamant pârâtei rezultă că acesta a considerat că nu deține o cotă exclusivă la dobândirea bunurilor comune, în condițiile în care i-a mai făcut pârâtei și alte propuneri de partaj.

Prin urmare, raportat la probatoriul administrat, instanța a reținut că părțile au dobândit în timpul

căsătoriei, în devălmășie, următoarele bunuri: -imobil situat în intravilanul municipiului Cluj-N_____, _____, județul Cluj, înscris în CF nr. _____ Cluj-N_____, cu nr.ser.A1, A1.1, cu nr. cadastral _____, _____ teren în suprafață de 475 mp; - imobil teren arabil situat în intravilanul municipiului Cluj-N_____, _____, județul Cluj, înscris în CF nr. _____ Cluj-N_____, cu nr. ser.A1, cu nr. cad._____, teren în suprafață de 25 mp; -construcția edificată pe acest teren C1-suprafață construită la sol de 99 m.p., suprafață construită desfășurată de 216 m.p., casă unifamilială cu regim de înălțime S+P+M, având suprafața construită la sol de 99,40 m.p. și suprafața construită desfășurată de 215,55 m.p, urmare a divorțului, au înstrăinat bunurile imobile anterior individualizate, rămânându-le o diferență de 562.000 lei.

Relativ la cota de contribuție a soților la dobândirea bunurilor, s-a reținut o cotă egală de contribuție, instanța reținând și aportul părâtei prin munca depusă în căsătorie, astfel că a admis în parte cererea de chemare în judecată și a dispus sistarea stării de devălmășie existentă între reclamant și părâtă cu privire la suma de 562.000 lei atribuind reclamantului suma de 281.000 lei, iar părâtei suma de 281.000 lei.

Raportat la cheltuielile de judecată, a reținut faptul că în procesele de partaj, părțile au o dublă calitate, fiind în același timp și reclamant și părât astfel încât ele suportă împreună cheltuielile de judecată, în afară de cele provocate prin cereri neîntemeiate ale uneia din părți.

Așadar, cheltuielile de judecată cauzate de soluționarea cererii de partaj judiciar vor fi suportate potrivit cu cota ce revine fiecărei părți, rezultând un rest de plată de 14.069, 825 lei pe care părâta trebuie să îl suporte din cuantumul cheltuielilor de judecată, proporțional cu cota parte pe care o deține.

Reclamantul A____ A_____ a formulat apel împotriva Sentinței civile nr. 3330/2020 pronunțată în data de 22.07.2020, solicitând admiterea în parte a acțiunii civile, în sensul stabilirii unei cote majorate de contribuție în favoarea sa la dobândirea bunurilor comune.

În fapt, a arătat că părțile au fost căsătorite în perioada 23.07._____ 17, iar din căsătoria lor au rezultat doi copii minori. Apoi, la momentul încheierii căsătoriei, deținea în proprietate un apartament în satul Florești nr. 318, _____, achiziționat în perioada 2007-2008.

Potrivit dovezilor depuse la dosar, în timpul căsniciei părțile au realizat venituri diferite, respectiv apelantul un total de 890.246 lei, iar intimata un total de 52.952 lei. Astfel, raportat la cuantumul veniturilor dovedite în dosar, cota de contribuție a soților la dobândirea bunurilor comune este de 94,4 % pentru apelant și de 5,6 % pentru intimată.

Referitor la soluția instanței de fond, apelantul a arătat că în mod greșit s-a reținut că reclamantul nu a înlăturat prezumția de egalitate la achiziționarea bunurilor dobândite în timpul căsătoriei. În acest sens, apelantul a arătat că prezumția de egalitate la achiziționarea bunurilor comune instituită prin prevederile art. 357 din C.civ. este o prezumție legală simplă (relativă) ce operează doar în lipsa sau până la dovedirea contribuției efective a soților, ori în speță, este evident că s-a făcut dovada contribuției.

Instanța de fond a apreciat că ambele părți au fost angajate pe durata căsătoriei și au realizat venituri fiscalizate, însă veniturile au fost inegale și cu toate acestea, instanța a considerat că trebuie avută în vedere munca pe care părâta a depus-o în gospodărie.

Privitor la cota de contribuție a părților la dobândirea bunurilor comune, apelantul a arătat că raportat la veniturile substanțial mai mari realizate de el se cuvine recunoașterea unei cote de contribuție de 94,4 % în timp ce pentru intimată se impune reținerea unei cote de contribuție de 5,6%.

Referitor la munca în gospodărie sau aportul soților la cheltuielile căsătoriei, apelantul a reiterat dispozițiile art. 326 și 325 C.civ. Astfel, potrivit art. 326C.civ. munca oricărui dintre soți în gospodărie și pentru creșterea copiilor reprezintă o contribuție la cheltuielile căsătoriei. Cheltuielile căsătoriei trebuie suportate în raport cu mijloacele fiecărui soț în temeiul dispozițiilor art. 325c.civ.

Aceste cheltuieli ale căsătoriei au un conținut variabil care depinde de nivelul de trai al soților și de posibilitățile lor materiale și cuprind cu titlu exemplificativ întreținerea imobilului, plata chiriei/ratelor, a utilităților, procurarea de alimente, îmbrăcăminte, mobilier, ustensile, aparatură, etc. Așadar, munca în gospodărie este potrivit legii o cheltuială a căsătoriei pe care soții trebuie să o îndeplinească potrivit înțelegerii dintre ei.

Doctrina precizează că munca în gospodărie și creșterea copiilor, adică îndeplinirea în natură a unor cheltuieli ale căsătoriei pot fi considerate contribuții indirecte la dobândirea bunurilor comune. Așa cum și instanța de fond a reținut în prezenta cauză, dacă soția nu ar fi prestat această muncă, cei doi soți ar fi fost nevoiți să suporte ca și cheltuieli angajarea unei bone și a unei menajere.

Prin urmare, această contribuție a soției poate fi cuantificată prin raportare la costurile pe care angajarea unor persoane care să se ocupe de această muncă le-ar fi presupus. Ceea ce instanța de fond a apreciat în mod greșit este faptul că această muncă a intimatei reprezintă o cotă de 44,4%, adică diferența dintre cota de 50% stabilită în favoarea sa și cota procentuală a venitului realizat și dovedit de 5,6%.

Cu alte cuvinte, din moment ce el a realizat venituri în cuantum de 890.246 lei, iar pârâta intimată a dovedit doar 52.952 lei, instanța de fond a considerat că aceasta din urmă ar fi contribuit prin munca sa în folosul familiei cu echivalentul sumei de 837.294 lei, adică o medie de 11.163 lei/lună pentru cele 75 de luni de căsătorie.

În mod evident această sumă este excesiv de mare prin raportare la sumele cu care munca în gospodărie și cea de îngrijire a copiilor este răsplătită financiar în România. Astfel, cu titlu de exemplu arată faptul că în cazul angajării unei menajere care să facă curățenie pentru un apartament de 3 camere și mâncare de costurile s-ar fi ridicat la maxim 2000 lei pe lună, iar angajarea unei bone cu program întreg nu ar fi depășit 2000 lei pe lună.

Instanța de fond a reținut că intimata s-a ocupat aproape în exclusivitate de menaj, gospodărie, și creșterea copiilor, mărinz astfel cota sa de contribuție și că este echitabil ca munca în gospodărie să fie valorificată la stabilirea cotei (globale) de contribuție.

Fără a contesta munca în gospodărie sau implicarea intimatei în creșterea copiilor, apelantul a arătat însă că nu poate fi de acord cu faptul că nu ar fi avut nicio implicare în suportarea cheltuielilor căsătoriei sau că nu ar fi avut vreo interacțiune cu proprii copii. Apoi, a arătat că în condițiile în care așa cum a reținut instanța de fond că a fost plecat în permanență de acasă, nu se justifică de ce aceeași instanță a considerat că ar fi beneficiat de munca în gospodărie prestată de intimată.

Pe de altă parte, apelantul a arătat că în doctrină se reține și faptul că folosirea ca locuință conjugală a unui imobil aflat în proprietatea exclusivă a unuia dintre soți este considerată o executare în natură a cheltuielilor căsătoriei. Această îndeplinire în natură a cheltuielilor căsătoriei poate fi cuantificată în bani prin raportare la contravaloarea unei chirii pe care soții ar fi trebuit să o suporte în lipsa acestui aport al unuia dintre ei.

În mod nejustificat acest aport al lui nu a fost niciun moment avut în vedere de către instanță, deși s-ar ridica la suma de aproximativ 100.000 lei, raportat la o perioadă de 75 luni cu o chirie lunară de 300 euro. În orice caz, în vederea stabilirii cotelor de contribuție și realizării unui partaj al bunurilor comune, contribuțiile indirecte constând în suportarea cheltuielilor căsătoriei trebuie să fie cuantificate și clar determinate.

Așadar, se impunea stabilirea contravalorii contribuției intimatei constând în creșterea celor doi copii, munca în gospodărie și activitatea de obținere autorizații, racorduri, avize, amenajare imobil, etc, deoarece acest aport putea și trebuia să fie determinat cu ocazia soluționării pe fond a cauzei.

În ceea ce privește activitatea de obținere autorizații și supraveghere a lucrării, instanța de fond a reținut în mod greșit că intimata s-a ocupat de aceste aspecte. A recunoscut la interogatoriu faptul că pârâta s-a ocupat de majoritatea chestiunilor administrative adică obținere autorizații și racorduri și că

a fost prezentă pe șantierul casei, însă totodată a arătat faptul că amândoi au făcut demersuri la instituțiile abilitate pentru realizarea construcției. Faptul că intimata a fost prezentă pe șantier nu exclude în vreun fel prezența sa.

În plus, din înscrisurile depuse la dosar reiese și faptul că a făcut singur demersuri pentru obținerea creditelor necesare realizării imobilului în discuție (credit de 50.000 lei, credit de 57.000 lei, credit de 22.500 lei), iar facturile și chitanțele depuse la dosar atestă faptul că s-a ocupat de achiziția de materiale pentru construcție.

Raportat la cele învederate în cuprinsul apelului, este evident că din probațiunea administrată reiese că ceea ce instanța de fond a concluzionat este greșit deoarece nu a fost plecat majoritatea timpului de acasă, ci în medie 2-3 zile pe săptămână, nu a avut o implicare mai redusă în activitatea de construire, contractare și supraveghere a echipelor de muncitori sau achiziție de materiale, ci s-a implicat cel puțin egal sau chiar mai mult în obținerea fondurilor necesare, în activitatea de supraveghere a construcției și în achiziția de materiale. Din probațiunea reiese că intimata s-a ocupat în exclusivitate doar de obținerea autorizațiilor și racordurilor.

De asemenea, privitor la faptul că ar fi achiziționat haine scumpe, arată că aceste acuzații sunt nefondate și mai mult, irelevante în contextul dispozițiilor art. 327C.civ. art. 327C.civ. arată cât se poate de clar că fiecare soț este liber să exercite o profesie și să dispună de veniturile sale câtă vreme își îndeplinește obligațiile care îi revin privind cheltuielile căsătoriei. Or, în speță nu s-a susținut niciodată faptul că aceste cheltuieli ale căsniciei nu ar fi fost acoperite integral.

Arată că a depus la dosarul cauzei extrase de cont care dovedesc faptul că nu a făcut cheltuieli excesive cu îmbrăcămintea și a dovedit prin martori faptul că aceste acuzații sunt nefondate. În plus, ținutele elegante îi erau absolut necesare pentru desfășurarea activității profesionale, însă acestea în general nu sunt mai costisitoare decât ținutele cu caracter sportiv pe care le purta intimata.

S-a mai reținut de către instanța de fond că el nu a făcut dovada că sumele de bani obținute din vânzarea apartamentului din Florești au intrat în patrimoniul familiei, respectiv că au fost folosite pentru achitarea ratelor de credit, concluzie profund greșită. Astfel, a dovedit prin contractul de vânzare-cumpărare încheiat cu mama sa că i-a vândut acesteia din urmă în schimbul sumei de 47.000 euro apartamentul situat în Florești și care a fost locuința familiei până la momentul divorțului. A dovedit că acești bani au intrat în contul lui prin extrasul de cont depus la fila 57-66 volumul I din dosarul de fond și că suma a fost retrasă integral în tranșe exact în perioada construcției imobilului din Cluj-N_____, adică în perioada 04.05.2016 - 4.11.2016. Mai mult, faptul că această sumă a fost investită integral în construcția casei nu a fost contestat de către intimată și a fost dovedit prin declarația martorului C___ C___ C_____ care a declarat că.

Este absurd să se recunoască intimatei o cotă de contribuție majorată ca urmare a achitării pe timpul căsătoriei a ratelor la acest apartament, dar să se refuze recunoașterea unei cote majorate a lui ca urmare a investiției întregii sume de bani din vânzarea apartamentului pentru dobândirea bunului comun. Din starea de fapt menționată de părți reiese că pentru realizarea acestui imobil s-au utilizat următoarele sume de bani 133.500 lei terenul, 235.000 lei credit pentru construcție, 50.000 lei credit pentru construcție, 57.064 lei credit nevoi personale, 22.500 lei credit nevoi personale.

Aceste sume totalizează 498.064 lei, în condițiile în care imobilul a fost înstrăinat cu suma de 1000000 lei. Discrepanța între cele două sume este evidentă. Mai mult, a considera că în Cluj-N_____ se poate achiziționa și aduce la stadiu de ultra-finisat, utilat și mobilat o casă este cel puțin nerealist. Și prin aplicarea unei simple prezumții ca mijloc de probă, se poate concluziona că și suma de 47.000 euro din vânzarea apartamentului a fost investită în construcția aceluia imobil.

Reținerea instanței cu privire la renunțarea intimatei la la cariera sa, nu pot fi acceptate în condițiile în care din înscrisurile depuse la dosar rezultă că renunțarea acesteia la locul de muncă pe care îl avea la Z___ s-a produs în iulie 2017, cu 3 luni înainte de divorț și după finalizarea imobilului bun comun al

părților. Această renunțare nu a avut loc pentru că el să fie susținut în carieră deoarece activitatea sa profesională nu s-a schimbat după luna iulie 2017. Având în vedere că bunul comun era deja dobândit la momentul la care intimata a ales să renunțe la locul său de muncă i se pare firesc ca această renunțare la locul de muncă să nu determine în niciun fel cotele de contribuție ale părților.

Instanța de fond a mai reținut că nu trebuie trecut cu vederea faptul că a fost de acord să achite taxele aferente vânzării, respectiv să primească avansul din vânzarea imobilului și partea din suma primită la vânzarea acestuia în proporție de 50% fiecare, acceptând că nu are o contribuție exclusivă la dobândirea bunurilor. Deși a achitat singur toate cheltuielile necesare ridicării construcției, iar fosta sa soție și-a utilizat salariul cum a considerat de cuviință, cunoaște la acest moment faptul că nu poate invoca o cotă exclusivă de contribuție la dobândirea imobilului bun comun. Cu toate acestea, pentru toate motivele arătate mai sus, susține că această cotă nu poate fi una egală, ci se impune stabilirea în speță a unei cote diferențiate, respectiv de 70% în favoarea sa și 30% în favoarea pârâtei intimatăe B _____ B _____.

Faptul că ulterior vânzării imobilului a convenit să încaseze în proporție de 50% avansul și respectiv, să achite în mod egal cheltuielile aferente transferului de proprietate ce au avut un quantum foarte redus prin raportare la valoarea imobilului, consideră că nu prezintă nicio relevanță sub aspectul cotei efective și reale de contribuție a soților ce face obiectul prezentului dosar. Dovada că nu a considerat niciun moment că părțile din prezentul dosar avea cote egale de contribuție la dobândirea bunurilor comune o constituie consemnarea restului de preț din vânzarea casei la dispoziția executorul judecătoresc și formularea prezentei acțiuni.

Instanța de fond a mai reținut în mod greșit că pârâta este îndrituită la o cotă de contribuție egală cu cea a soțului său, motivat de aceea că a suplinat veniturile mai mici printr-o implicare semnificativ mai mare în amenajarea apartamentului din Florești cu munca preponderentă a pârâtei și a părinților săi, precum și prin achitarea unor rate din creditul accesat pentru achiziționarea apartamentului din darul de nunți. În mod incontestabil, apartamentul din Florești este un bun propriu al lui deoarece a fost dobândit anterior căsătoriei, iar prețul a fost achitat, astfel: avans de 15.600 euro plătit în numerar anterior încheierii antecontractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1038/19.11.2007 și diferența de preț de 36.400 euro a fost achitată în numerar anterior încheierii contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1756/23.10.2008. Pentru achitarea diferenței de preț a contractat creditul bancar imobiliar nr. 323(_____) din data de 13.12.2007 de la BRD. Din graficul de rambursare al acestui credit se poate observa cu ușurință faptul că la momentul căsătoriei mai avea de achitat 27.251 euro, iar la momentul divorțului mai avea de achitat 12.227 euro.

Prin urmare, pe parcursul căsătoriei a fost rambursată suma de 15.024 euro din care suma de 4519 euro au fost achitați din darul de nuntă în data de 13.08.2011. Apartament a fost cumpărat la stadiul de semi-finisat și recunoaște că a fost finisat cu implicarea intimătei și munca fizică a părinților acesteia. Această finisare a avut loc anterior căsătoriei, nu în timpul căsătoriei cum în mod greșit și-au amintit unii martori, însă momentul renovării nu este relevant. Ce este relevant este faptul că vorbim despre un aport al intimătei la dobândirea unui bun propriu de către el, aport care justifică stabilirea unui drept de creanță și nu creșterea cotei de contribuție la dobândirea bunurilor comune.

Privitor la cheltuielile de judecată, a arătat că este de acord că în cauzele ce au ea obiect cereri de partaj fiecare copartajant este obligat să suporte cheltuielile de judecată constând în taxă judiciară de timbru proporțional cu cota parte care revine fiecăruia, dar în opinia sa, cheltuielile constând în onorarii avocațiale trebuie imputate părții care se face responsabilă declanșării activității judiciare în temeiul răspunderii civile delictuale. În speță, el a încercat soluționarea în mod amiabil a prezentului divergent, însă atitudinea pârâtei intimătei este cea care nu i-a lăsat altă alternativă decât apelarea la instanța de judecată.

Intimata B _____ B _____ B _____ a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului

ca nefondat și să se mențină în integralitate Sentința Civilă nr. 3330/2020 din data de 22.07.2020, cu obligarea apelantului la plata cheltuielilor de judecată.

Contrar susținerilor apelantului, prima instanță nu s-a raportat doar la munca în gospodărie ci în mod judicios, a analizat întregul material probatoriu.

Cu referire la veniturile realizate în mod corect a reținut prima instanță că în toată perioada căsătoriei ambele părți au fost angajate cu contract de muncă. Apoi, este de necontestat faptul că apelantul a realizat venituri mai substanțiale, însă aceasta nu înseamnă că a și avut o contribuție mai mare la dobândirea bunurilor comune.

Astfel, s-a reținut corect intimata, înainte de a-i avea pe cei doi copii, era manager la Z___, renunțând la cariera sa pentru a se ocupa de cei doi copii și a-l susține pe soț, chiar apelantul recunoscând că cei doi si-au asumat ca acesta să contribuie mai mult financiar, iar pârâta să aibă grijă de casă și cei doi copii

Apoi, deși apelantul pretinde o contribuție cu mult superioară bazat pe veniturile realizate de acesta, nu ia în calcul aspecte extrem de importante precum și faptul că nivelul veniturilor sale a fost influențat de faptul că și-a sacrificat cariera pentru a se ocupa de familie și veniturile care ar fi putut fi realizate și de ea, la rândul meu, dacă nu s-ar fi dedicat familiei, ci ar fi continuat să se dezvolte profesional, respectiv faptul că activitatea desfășurată în gospodărie și cu creșterea copiilor, a fost esențială și a folosit apelantului în exercitarea profesiei pentru a ajunge să realizeze veniturile respective. S-a ocupat singură de toate aspectele ce țin de viața de familie tocmai pentru a-l ajuta pe acesta să se dezvolte profesional, pentru a avansa și pentru a obține venituri mai mari pentru familie. De asemenea, a arătat că așa cum s-a reținut de către prima instanță, contribuția la dobândirea bunurilor comune poate fi directă, constând în munca sau mijloacele ambilor soți, ori indirectă, prin economisirea unor mijloace comune, ca în cazul muncii depuse de oricare din soți în gospodărie. În ceea ce privește munca în gospodărie și pentru creșterea copiilor, intimata a subliniat că a fost cea care a suportat aproape în mod exclusiv aceste sarcini fapt care, și astfel se compensează veniturile din muncă mai mici și egalizează cota de contribuție a sa la dobândirea bunurilor comune.

Așadar, chiar dacă unul dintre soți a avut venituri mai mari decât celălalt soț, esențială este contribuția sa efectivă la obținerea bunurilor comune și nu doar quantumul acestor sume pe care dovedește că le-a obținut.

Totodată, intimata a arătat că la calculul veniturilor realizate de ea, potrivit tabelului anexat de apelant, nu au fost luate în calcul sumele de bani realizate din indemnizația pentru creșterea copilului pe parcursul celor aproximativ 4 ani în care s-a aflat în concediul de maternitate.

Referitor la munca în gospodărie și pentru creșterea copiilor sau aportul soților la cheltuielile căsătoriei.

S- a reținut de către prima instanțăcă, în stabilirea aportului fiecărui soț se va lua în considerare și munca depusă în gospodărie, această activitate fiind esențială în viața ambilor soți. În mod corect a avut în vedere prima instanță faptul că intimata pârâta s-a ocupat singură de cei doi copii și de gospodărie, fără a avea bonă sau menajeră, în condițiile în care, așa cum a rezultat din declarațiile martorilor, reclamantul era plecat în delegații în majoritatea timpului, acesta recunoscând în cadrul probei cu interogatoriu că pârâta se ocupa singură de cei doi copii și de gospodărie.

Pornind de la concluzia instanței redată anterior, pentru a demonstra faptul că munca în gospodărie și pentru creșterea copiilor nu ar fi putut egaliza cota de contribuție a ei, apelantul face un întreg calcul, prin care încearcă să cuantifice această contribuție a sa. În primul rând, este cel puțin de rea-credință această abordare prin care se pretinde că atunci când se raportează la o familie, ar putea face un calcul matematic care să le demonstreze exact suma cu care a contribuit fiecare dintre soți la dobândirea bunurilor comune. Este de-a dreptul hilară susținerea apelantului potrivit căruia, pentru a se reține o cotă egală, munca ei în folosul familiei ar fi trebuit să valoreze suma de 837.294 lei. În al doilea rând,

în opinia sa nu se poate pune semnul egalității între munca unei soții și cea a unei bone/menajere, precum și de a considera că munca soției ar putea fi remunerată cel mult cu remunerația care s-ar cuveni unor persoane angajate să presteze aceste servicii.

În al treilea rând, s-au depus în probațiune oferte cu prețurile practicate pentru acest tip de muncă ignorând faptul că intimata s-a aflat zi și noapte la dispoziția fetelor și a apelantului, dedicându-se exclusiv muncii în gospodărie, creșterii copiilor și bunului mers al familiei. Cu privire la acest aspect, intimata a arătat că este evident că nici o bonă nu se ocupă de copii precum o mamă, serviciile prestate de o bonă pentru suma de 2000 de lei sunt strict de supraveghere a minorilor în timpul zilei și de hrănire a acestora - program 6-8 ore. Apoi, ar fi interesant de aflat cât ar costa o bonă care supraveghează și pe timp de noapte copii cu vârstă de sub 5 ani, care ar fi nevoită să se trezească noaptea din 2 în 2 ore pentru a schimba sau alăpta/hrani copiii, care ar găti 4 feluri diferite de mâncare pe zi, care s-ar implica activ și în educația lor, respectiv i-ar învăța să vorbească, să mănânce, să umble, să își facă prieteni, care ar avea grijă de sănătatea lor, respectiv i-ar duce la doctor atunci când apare o urgență, etc. Ori, este cunoscut că pe timp de weekend sau după ora 20 bonele percep tarife duble. Prin urmare, aceste servicii ar fi fost foarte costisitoare, la care s-ar fi adăugat costul unei persoane care să facă cumpărături, mâncare pentru familie, curățenie, spălat și călcat rufe, umblat după documente (avize, autorizații), stat la cozi cu copiii în brațe, supravegheat muncitorii, amenajare casa etc.

Potrivit susținerilor apelantului, acesta ar fi fost plecat de acasă câte 2-3 zile pe săptămână, iar în restul timpului obișnuia să se implice în activitățile familiei. Acest aspect nu corespunde adevărului, după cum în mod corect a surprins și prima instanță. În realitate, apelantul nu lipsea 2-3 zile pe săptămână de acasă, ci din contră, se afla acasă 2-3 zile pe săptămână.

Cu privire la implicarea sa în viața de familie, apelantul face trimitere la declarațiile martorilor R___ A___ și F_____. În ceea ce privește declarația martorei R___ A___, a subliniat faptul că evenimentele la grădiniță aveau loc de două ori pe an, iar în ceea ce privește declarația martorului F_____, a subliniat faptul că, în mod corect a reținut prima instanță că nu se coroborează cu probele administrate în cauză, și nici măcar cu susținerile apelantului.

În realitate, apelantul nu își petrecea timpul cu familia, nici măcar în weekend. În ciuda faptului că venea acasă doar la sfârșit de săptămână (și de multe ori nici atunci), reclamantul nu petrecea deloc timp cu fetele, nu suporta să le audă plângând, preferând să doarmă, să meargă la cafele, cabane și alte asemenea.

Tot cu rea-credință se întreabă apelantul și de ce a considerat prima instanță că acesta ar fi beneficiat de munca în gospodărie a sa, în condițiile în care era mereu plecat de acasă. Este de la sine înțeles că a beneficiat de această muncă, câtă vreme copiii noștri îngrijiți, educați, iubiți, iar atunci când apelantul ajungea acasă, îl aștepta cu casa curată, mâncare gătită, haine curate și călcate, îi făcea și desfăcea bagajele, etc.

Similar muncii în gospodărie, și în ceea ce privește activitatea de obținere autorizații, racorduri, avize, amenajare imobil, apelantul apreciază că ar trebui să existe o metodă de calcul prin care să fie stabilită contravaloarea acestei activități. Este evident că nu pot fi cuantificate sacrificiile făcute de intimată pentru edificarea bunului imobil comun.

Tot contrar susținerilor apelantului, faptul că facturile pentru diferite materiale și obiecte pentru construirea casei erau întocmite pe numele acestuia, nu înseamnă că au fost achiziționate de acesta sau că au fost achitate exclusiv de către apelant.

De asemenea, arată faptul că toate sumele încasate cu titlu de împrumut de la diverse instituții bancare, în temeiul contractelor de credit de nevoi personale menționate, au fost folosite exclusiv în scopul realizării construcției, sunt simple afirmații nesustținute de probe. Aceste credite au fost contractate în luna aprilie a anului 2017, iar din luna iunie a aceluiași an, nu a mai fost investită nicio

sumă de bani în amenajarea bunului imobil comun. De altfel, după cum se poate observa din înscrisurile anexate în probațiune de către apelant, majoritatea facturilor anexate care ar atesta destinația sumelor obținute cu titlu de credit de nevoi personale, au dată mult anterioară contractării creditelor de nevoi personale.

Nu pot fi primite susținerile apelantului în sensul că acesta ar fi avut un aport și prin folosirea ca locuință conjugală a unui imobil aflat în proprietatea sa exclusivă. Astfel, deși apartamentul din Florești era bun dobândit de către acesta anterior căsătoriei, ratele aferente creditului pentru acest imobil au fost achitate de către ambii foști soți, inclusiv din banii primiți ca dar de nuntă. De asemenea, apartamentul, nefiind finisat și amenajat, a fost amenajat și finisat din bani comuni ai ei și ai apelantului, iar părinții ei i-au ajutat cu munca fizică la amenajarea lui. Aceste chestiuni sunt recunoscute chiar și de către apelant în cuprinsul cererii de apel formulate.

Potrivit apelantului sunt greșite cele reținute de prima instanță cu privire la suma de bani încasată de acesta în urma vânzării bunului imobil propriu către mama sa.

În primul rând, în mod corect a reținut prima instanță că apărarea reclamantului în sensul că sumele de bani obținute din vânzarea apartamentului din Florești au intrat în patrimoniul familiei, respectiv au fost folosite pentru achitarea ratelor de credit nu a fost dovedită dincolo de orice îndoială, deși conform an. 249 C. pr. civ. cel ce face o susținere în cursul judecății trebuie să o dovedească. În acest context, instanța precizează că pentru a stabili contribuția majoritară sau exclusivă a reclamantului la cheltuielile căsătoriei, nu poate avea în vedere, în lipsa altor probe, decât veniturile încasate de acesta din salarii. Raportat la acest aspect, contrar susținerilor apelantului, nu poate fi reținut că suma de 47.000 de euro ar fi reprezentat un aport exclusiv al acestuia la dobândirea imobilului bun comun. În al doilea rând, în ceea ce privește susținerile referitoare la prezumția ca mijloc de probă, aceste susțineri sunt complet lipsite de fundament, în condițiile aspectelor menționate referitoare la plata ratelor și amenajarea acelu imobil din bani comuni.

Apelantul a susținut faptul că din sumele de bani pe care acesta le-ar fi încasat din vânzarea apartamentului bun propriu, a fost achitat avansul pentru dobândirea terenului, bun comun al soților. Ori, cu privire la acest aspect, corect a reținut prima instanță că deși susține că ar fi vândut anterior datei de 16.12.2013 un apartament bun propriu nu a făcut dovada vânzării, antecontractul în privința vânzării apartamentului nr. 9 din Florești, bun propriu, fiind încheiat abia în anul 2014, prima parte a prețului apartamentului fiind achitată la data de 22.05.2014 (f. 57 vol. 1), aspect recunoscut de reclamant cu ocazia administrării probei cu interogatoriul întrebarea nr. 5-f. 18 vol.2 (...).

Nu pot fi primite susținerile apelantului potrivit cărora încasarea avansului pentru vânzarea imobilului bun comun în proporție de 50% și suportarea în mod egal a cheltuielilor aferente transferului proprietății, nu prezintă nici o relevanță sub aspectul cotei de contribuție a soților.

Suma de 1000000 lei aferentă vânzării imobilului bun comun a fost achitată astfel: avansul de 50.000 lei primit la momentul semnării promisiunii de v.c. autentificată sub nr. 5757/29.11.2018 de 50.000 lei, care a fost achitat în mod egal 50% către fiecare dintre foștii soți, respectiv a fost virată în contul fiecăruia suma de 25.000 lei; suma de 350.000 lei achitată la data de 02.03.2018 și destinată exclusiv stingerii integrală a creditelor și de 350.000 lei achitată la data de 02.03.2018 și destinată exclusiv stingerii integrală a creditelor și suma de 600.000 lei achitată la data semnării contractului de vânzare cumpărare (25.09.2018). Raportat la modul de desfășurare al lucrurilor în ceea ce privește încasarea primelor rate din prețul vânzării, este evident că, în măsura în care ar fi cunoscut că ultima tranșă din preț nu se va împărți în mod egal, nu ar fi acceptat niciodată să vândă și să părăsească imobilul bun comun, respectiv locuința familiei. Nu se poate ca pentru o parte din prețul bunului să-i se recunoască cota de contribuție de 50% iar pentru o parte din preț nu, deoarece este vorba despre un singur bun, casa lor.

În al doilea rând, toate cheltuielile aferente transferului dreptului de proprietate, respectiv impozitul

aferent vânzării, taxe, notar, executor, etc au fost suportate de către ea și reclamant în proporție de 50% fiecare.

După cum rezultă din cuprinsul contractului de vânzare-cumpărare, prin care au transmis dreptul de proprietate asupra bunurilor imobile comune (autenticat sub nr. _____.09.2018), impozitul pentru vânzarea imobilelor în cuantum total de 16.500 lei a fost achitat în mod egal de către fiecare dintre foștii soți.

De asemenea, după cum rezultă din corespondența anexată întâmpinării, toate cheltuielile aferente transferului dreptului de proprietate (comision agenție imobiliară, onorar notarial, demersuri cartea funciară, etc.) au fost suportate și de către subsemnata în proporție de 50%.

Menționează că după divorț, fiecare dintre ei a suportat jumătate din costurile pentru edificarea gardului imobilului bun comun și costul agenției imobiliare pentru vânzarea acestui imobil.

De altfel, faptul că a suportat în egală măsură onorariul notarial, comisionul agenției imobiliare, plata impozitelor pentru imobil, etc., a fost și recunoscut de către apelant în cadrul interogatoriului administrat în cauză, după cum rezultă din răspunsul la întrebarea nr. 11.

Așadar, contrar susținerilor apelantului, aceste aspecte prezintă relevanță sub aspectul cotei de contribuție, întrucât raportat la faptul că a încasat deja 1/2 din avansul primit pentru vânzarea casei și terenului aferent bun comun, precum și raportat la faptul că a plătit 1/2 din toate cheltuielile aferente transmiterii dreptului de proprietate, inclusiv comisionul agenției imobiliare, a fost recunoscută de către apelant existența unei cote de contribuție de 1/2 fiecare.

Pentru toate aceste motive, solicită să se respingă apelul ca nefondat și să se mențină în integralitate Sentința Civilă nr. 3330/2020 din data de 22.07.2020, cu obligarea apelantului la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul demers procesual.

În drept, a invocat: art. 326, art. 357 Cod civil, art. 984, art. 988-991 din Codul de procedură civilă.

Analizând apelul formulat, prin prisma motivelor de fapt și de drept invocate, tribunalul în baza art.480 alin.1 Noul Cod procedură civilă, îl va respinge, pentru următoarele considerente:

Referitor la criticile formulate de către apelant cu privire la cota de contribuție a foștilor soți la dobândirea bunurilor comune și munca în gospodărie, tribunalul reține că sunt neîntemeiate.

Astfel, în primul rând tribunalul reține că în cauză nu s-a contestat faptul că apelantul a realizat venituri din muncă net superioare față de intimată. Așa cum rezultă din înscrisurile atașate cererii de apel, se reține că apelantul a realizat venituri în cuantum de 890.246 lei, iar intimata a dovedit doar 52.952 lei. Există, așadar o diferență de venituri, însă nicidecum de 837.294 lei cum afirmă apelantul.

Raportat la cuantumul veniturilor realizate de părți în timpul căsătoriei, rezultă un venit total al familiei de 943.198 lei, iar jumătate din acest venit, care ar reprezenta cota de contribuție a intimatei este de 471.599 lei, și nu de 837.294 lei, ceea ce ar conduce la o medie a veniturilor lunare ale intimatei de 6287 lei, pentru cele 75 de luni de căsătorie, așa cum a indicat apelantul.

Apoi, instanța de apel reține că munca în gospodărie și pentru creșterea copiilor, reprezintă incontestabil contribuții indirecte la dobândirea bunurilor comune. Astfel, prin prestarea acestor activități de către unul sau ambii soți, se realizează la nivelul familiei economii pentru sumele care, în cazul prestării acestor activități de către persoane străine, soții ar achita diferite sume de bani contravaloare a prestării de servicii.

Pe de altă parte, tribunalul reține că intimata a realizat venituri pe toată durata căsătoriei, fiind angajată în muncă sau beneficiind de indemnizația pentru îngrijirea copilului, pe perioada în care s-a aflat în concediu de maternitate pentru cele două fiice minore ale păților. Apoi, nu se poate ignora faptul că avansarea în carieră a apelantului se datorează și sprijinului din partea intimatei, în condițiile în care aceasta s-a ocupat de gospodărie și de copii, iar apelantul a continuat să își desfășoare activitatea profesională. Sub acest aspect, prima instanță a reținut faptul că intimata a renunțat la

carieră pentru a se ocupa de copiii și a-și susține soțul în carieră. De altfel, aceste aspecte au fost recunoscute de către apelant prin răspunsurile date la interogatoriu. Astfel, la întrebarea nr. 13, apelantul a arătat că părțile și-au asumat ca el să contribuie mai mult financiar, iar intimata să aibă grijă de casă și copii, iar la întrebarea nr. 7 apelantul a recunoscut faptul că intimata se ocupa singură de gospodărie și de copii.

Cu privire la susținerile apelantului privind costurile cu angajarea unei menajere și a unei bone, tribunalul le va reține diferențiat.

Astfel, în privința unei menajere, suma de 2000 lei/lună avansată de apelant pentru angajarea unei menajere care să facă curățenie pentru un apartament de 3 camere și mâncare, este o sumă acceptabilă, dar în privința unei bone, situația este diferită.

Astfel, suma avansată de către apelant privind suma de 2000 lei/lună ce ar fi achitată unei bone nu poate fi acceptată ca echivalent pentru implicarea intimatei în tot ce ține de creșterea și educarea celor două fiice minore ale părților. În acest sens, tribunalul reține că, așa cum judicios a subliniat intimata, în primul rând serviciile prestate de o bonă nu se pot compara cu grija și atenția pe care o mamă le acordă copiilor săi. Sub acest aspect, serviciile prestate de o bonă se rezumă la supravegherea, hrănirea și eventual plimbarea/scoaterea în parc a copiilor și ceea ce este extrem de important de reținut, doar pentru o durată limitată de timp, în timp ce un părinte implicat realizează mult mai mult, de la satisfacerea necesităților fiziologice la educație, respectiv îi învață să vorbească, să mănânce, să umble, să își facă prieteni, se preocupă de sănătatea copiilor cu tot ce implică acest aspect, etc. Apoi, angajarea unei bone cu o indemnizație de aproximativ 2000 lei, acoperă o perioadă limitată din zi, de regulă 6 sau 8 ore/zi, în condițiile în care intimata a fost, așa cum de altfel impune statutul de mamă, implicată zi și noapte. Apoi, instanța de apel reține că este evident că în situația în care se apelează la o bonă pe timp de weekend sau după ora 20, tariful este mult mai mare.

Prin urmare, suma avansată de către apelant în cuantum de 2000 lei/lună pentru angajarea unei bone, acoperă o perioadă de 6-8 ore/zi, iar în condițiile în care ziua are 24 de ore este evident că pentru asigurarea supravegherii minorelor exclusiv de către o bonă, suma aferentă plății serviciilor se dublează sau triplează.

Apoi, în afară de implicarea intimatei în tot ce a vizat creșterea, îngrijirea și educarea celor două minore, din probatoriul administrat rezultă că aceasta era la fel de implicată și în treburile casnice, fără a beneficia de ajutorul vreunei menajere. Pe de altă parte, corect a reținut judecătorul de primă instanță cu privire la faptul că intimata s-a implicat și în ceea ce privește realizarea construcției cu destinația de casă familială, umblând după documente (avize, autorizații), stat la cozi cu copiii în brațe, supravegheat muncitorii, amenajare casa etc.

Pe de altă parte, nu se poate ignora, de asemenea, faptul că, așa cum a reținut prima instanță, raportat la declarațiile testimoniale, apelantul se afla acasă 2-3 zile pe săptămână, fiind plecat în delegații.

Astfel, din declarația martorei R___ A___ se reține faptul că apelantul făcea foarte multe deplasări în alte localități, și chiar o perioadă lucra în altă localitate. Martora a mai arătat că nu știe câte zile pe lună era plecat, dar știe că venea în weekenduri sau la două săptămâni, din natura serviciului.

Apoi, martorul C___ C___ a declarat și el că prin natura jobului lui, apelantul era mult plecat de acasă prin delegații, fără a preciza exact perioada în care era plecat. Din discuțiile purtate cu acesta uneori a constatat că era plecat pentru o zi, alteori pentru o săptămână. Martora D_____ D_____ a arătat că apelantul era plecat minim 3 zile pe săptămâna de acasă, însă de cele mai multe ori se întorceau vinerea cu același avion de la ora 18:15 din București, fiind plecați de regulă de luna.

Prin urmare, tribunalul reține că și dacă s-ar lua în calcul doar sumele de bani avansate de către apelant pentru angajarea unei bone și a unei menajere, familia a realizat o economie de cel puțin 4000 lei/lună prin activitățile ce au fost desfășurate de către intimată, fără vreo contraprestație, însă așa cum rezultă din considerentele de mai sus, economia făcută de familie este în realitate mult mai mare (

aproximativ 6000-8000 lei/lună).

Instanța de apel reține că însuși apelantul a arătat că nu a avut aceeași implicare ca și intimata în creșterea fetelor pentru nici nu avea cum să aibă și asta deoarece atașamentul copiilor față de mamă la vârste fragede este foarte puternic. Mai mult, a recunoscut și faptul că locul său de muncă a presupus deplasări, aspect care nu este reținut în contra apelantului și doar pentru cuantificarea, așa cum a solicitat, a muncii depuse de către intimată în gospodărie și cu creșterea și educarea copiilor.

Cu privire la asigurarea de către apelant a locuinței conjugale, tribunalul reține că și în această privință apelantul procedează la un calcul a sumei cu care a contribuit, arătând că la o chirie de 300 Euro, pentru cele 75 de luni cât a durat căsnicia, ar rezulta un aport propriu de aproximativ 22.500 Euro, echivalent a 100.000 lei.

Din nou, apelantul se rezumă a face un calcul al chiriei pe care doar apelanta ar fi trebuit să o achite, ignorând faptul că în locuința conjugală au locuit inclusiv fiicele minore ale părților și pentru care ambii părinți au obligația de a presta întreținere, cu tot ce presupune acest aspect – hrană, îmbrăcăminte, încălțăminte, asigurarea locuinței etc. Prin urmare, și cu privire la această sumă, tribunalul reține că nu se poate lua în considerare întregul quantum de 100.000 lei ca aport propriu la dobândirea bunurilor comune.

Mai mult, din probatoriul administrat în cauză a rezultat faptul că apartamentul din Florești a fost dobândit de către apelant anterior căsătoriei, însă prețul nu a fost achitat integral anterior încheierii căsătoriei, ci dimpotrivă a fost contractat un credit, iar parte din ratele aferente creditului pentru acest imobil au fost achitate de către foștii soți, în timpul căsătoriei.

Apoi, așa cum de altfel a recunoscut și apelantul, apartamentul a fost amenajat și finisat chiar cu ajutorul părinților intimatei, care chiar dacă ar justifica recunoașterea, la cerere, a unui drept de creanță, în cauză prezintă relevanță sub aspectul sumei cu care apelantul reclamă un aport mai mare la dobândirea bunurilor comune.

Privitor la activitatea de obținere autorizații și supraveghere a lucrării, apelantul a subliniat din nou necesitatea evaluării acestei activități, însă tribunalul reține că în condițiile în care intimata, în aceeași perioadă, se ocupa deopotrivă de gospodărie, de minore și de obținerea documentelor necesare realizării noii construcții și supravegherea lucrărilor, este evident că nu se poate cuantifica acest aport. Apoi, faptul că facturile pentru diferite materiale și obiecte pentru construirea casei erau întocmite pe numele apelantului nu semnifică faptul că au fost achiziționate doar de către el sau că au fost achitate exclusiv de către el.

Referitor la contractele de credit de nevoi personale menționate de către apelant, tribunalul reține că nu s-a făcut dovada că au fost folosite exclusiv în scopul realizării construcției. Aceste ultime credite, contractate de apelant în luna aprilie a anului 2017, iar din luna iunie 2017, nu a mai fost utilizată vreo sumă de bani pentru amenajarea bunului imobil comun. Din înscrisurile atașate cererii de apel se reține faptul că parte din sumele utilizate de către apelant din aceste credite de nevoi personale au fost utilizate după finalizarea construcției și chiar în preajma divorțului.

Referitor la susținerea apelantului conform căreia suma de bani încasată în urma vânzării bunului imobil propriu către mama sa a fost folosită pentru edificarea casei, tribunalul reține că nu poate fi primită.

Astfel, apelantul a depus la dosar contractul de vânzare-cumpărare încheiat cu mama sa prin care i-a vândut acesteia din urmă în schimbul sumei de 47.000 euro apartamentul situat în Florești și care a fost locuința familiei până la momentul divorțului.

În ce privește avansul primit de la mama sa, din extrasul de cont depus la fila 64 verso vol I, dosar fond, rezultă faptul că suma de 25.000 lei a intrat în contul apelantului la data de 29.11.2017, ulterior divorțului dintre părți, ori în aceste condiții nu se poate reține utilizarea acestei sume ca aport la dobândirea bunurilor comune.

Apoi, tribunalul reține, de asemenea, că nu poate fi primită susținerea apelantului conform căreia încasarea avansului pentru vânzarea imobilului bun comun în proporție de 50% și suportarea în mod egal a cheltuielilor aferente transferului proprietății, nu prezintă nici o relevanță sub aspectul cotei de contribuție a soților.

În acest sens, se reține faptul că suma de 1000000 lei aferentă vânzării imobilului bun comun a fost achitată în mai multe tranșe. Avansul reprezentat de suma de 50.000 lei încasat la momentul semnării promisiunii de vânzare-cumpărare autenticată sub nr. 5757/29.11.2018 de 50.000 lei, care a fost achitat în mod egal 50% către fiecareia dintre părți. Apoi, suma de 350.000 lei achitată la data de 02.03.2018, a fost destinată lichidării creditelor contractuale de cei doi foști soți. Iar, suma de 600.000 lei a fost achitată de către cumpărători, la momentul încheierii contractului autentic de vânzare-cumpărare, prin procedura ofertei reale de plată urmată de consemnațiune, fiind consemnată la B___ C___ M___ R___. Suma de 38.000 lei a fost eliberată de către executorul judecătoresc la solicitarea sa și împărțită în mod egal _____ rămânând consemnată suma de 562.000 lei.

Se reține că este un aspect necontestat faptul că toate cheltuielile aferente transferului dreptului de proprietate, respectiv impozitul aferent vânzării, taxe, notar, executor, etc au fost suportate în proporție de 50% fiecare dintre părți.

Ori, în condițiile în care apelantul a acceptat plata unei cote de 50% din cheltuielile aferente transferului dreptului de proprietate, tribunalul apreciază o astfel de atitudine ca având valoarea unei recunoașteri privind cota de contribuție a intimatei la dobândirea bunurilor comune.

În ce privește critica vizând cheltuielile de judecată, contrar susținerilor apelantului, așa cum a reținut și judecătorul de primă instanță, în procesele de partaj, fiecare copartajant este ținut să suporte cheltuielile de judecată corespunzător cotei de proprietate. Acest fapt este valabil pentru orice sumă achitată în proces cu titlu de cheltuielă de judecată, taxă judiciară de timbru, onorariu de expert și chiar onorariu avocațial.

Față de considerentele de mai sus, în temeiul art. 480 alin.1 C.proc.civ., tribunalul va respinge ca nefondat apelul declarat de către A___ A___, împotriva sentinței civile nr.3330/22.07.2020 pronunțată de Judecătoria Cluj-N___ în dosar nr. _____ pe care o va menține în întregime.

Întrucât, urmare a respingerii căii de atac promovate, apelantul a căzut în culpă procesuală, în temeiul art. 453C.proc.civ. instanța de apel va obliga apelantul A___ A___ la plata către intimata B___ B___ B___, a sumei de 14.487,36 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în apel – onorariu avocațial.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge ca nefondat apelul declarat de către A___ A___, cu domiciliu procesual ales la C___ Av.I _____ & Asociații, situat în Cluj-N___, _____, jud.Cluj, împotriva sentinței civile nr.3330/22.07.2020 pronunțată de Judecătoria Cluj-N___ în dosar nr. _____ pe care o menține în întregime.

Obligă apelantul A___ A___ la plata către intimata B___ B___ B___, cu domiciliu procesual ales la SCA S___ și Asociații, situat în Cluj-N___, _____, 7, jud.Cluj, a sumei de 14.487,36 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în apel – onorariu avocațial.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea la dispoziția părților prin intermediul grefei, azi 12 ianuarie 2021.

Președinte,

O___ R___ G___

Judecător,

R_____ E_____ G_____

Grefier,

A_____ P_____

A.P. 12 Ianuarie 2021

Red. R.E.G./Dact.E.C./

4 ex. – 11.02.2021

Jud. fond D.M. C_____ -V_____ – Judecătoria Cluj-N_____

Acest document este preluat și procesat de o aplicație realizată gratuit de Wolters Kluwer Romania pentru Fundatia RoLII.

Conținutul său poate fi preluat și utilizat cu citarea sursei: www.rolii.ro